

PUNAINEN
KUIN VERI

SALLA
SIMUKKA

TAMMI

SALLA SIMUKKA

PUNAINEN
KUIN VERI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Romaani sisältää seuraavia sitaatteja:

s. 5 ja 247 Grimmin veljesten sadusta *Lumikki*, suomennos Anni Swan.

s. 11 Elvi Sinervon sanoittamasta laulusta *Natalia*.

s. 128 Astrid Lindgrenin sanoittamasta laulusta *Idas sommarvisa*.

s. 147 Edith Södergranin runosta *Dagen svalnar mot kvällen*.

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

Copyright © Salla Simukka, 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7123-0

*Tapahtuipa kerran keskellä talvea, kun lumihiihtaleet
putoilivat pilvistä pehmeinä kuin höyhenet, että
kuningatar istui ompelemassa linnansa ikkunassa,
jonka puitteet olivat mustaa eebenpuuta.*

*Siinä ommellessaan ja katsellessaan ikkunasta
hän sattui pistämään neulalla sormeensa, ja kolme
veripisaraa putosi lumeen. Punaiset pisarat näyttivät
valkoisella pohjalla niin hauskoilta, että kuningatar
ajatteli:*

*– Voi, jospa minulla olisi lapsi, valkea kuin lumi,
punainen kuin veri ja musta kuin eebenpuu!*

28. HELMIKUUTA
SUNNUNTAI

1

Hanki hohti valkeana. Vanhan lumen päälle oli viisitoista minuuttia sitten satanut uusi, puhdas ja pehmeä kerros. Viisitoista minuuttia sitten kaikki oli ollut vielä mahdollista. Maailma oli näyttänyt kauniilta ja tulevaisuus oli häivähtänyt jossain edessäpäin valoisampana, rauhallisempänä ja vapaampana. Tulevaisuus, jonka takia kannatti ottaa hurja riski, jättää kaikki yhden kortin varaan, yrittää riuhtaista itsensä irti kerralla.

Viisitoista minuuttia sitten kevyt, untuvainen pakkaslumisade oli levittänyt vanhan hangen päälle ohuen höyhenpeiton. Sitten se oli lakannut yhtä äkisti kuin oli alkanutkin, ja pilvien lomasta oli pilkkahtanut auringonsäde. Niin kaunista päivää oli tuskin nähty koko talvena.

Nyt valkeaan sekoittui hetki hetkeltä enemmän punaista. Se levisi, valtasi alaa, hiipi eteenpäin lumikiteitä pitkin ja värjäsi ne edetessään. Osa punaisesta oli lennähtänyt kauemmas hangelle täpliksi. Se oli niin helakan

väristä, että olisi varmasti kirkunut punaisuuttaan, jos sillä olisi ollut ääni.

Natalia Smirnova tuijotti ruskeilla silmillään punaisen pisaroiden täplittämää lunta näkemättä mitään. Hän ei ajatellut mitään. Hän ei toivonut mitään. Hän ei pelännyt mitään.

Kymmenen minuuttia aikaisemmin Natalia oli toivonut ja pelännyt enemmän kuin koskaan elämässään. Hän oli tunkenut vapisevin käsin seteleitä aitoon Louis Vuittonin käsilaukkuunsa. Hän oli kuulostellut koko ajan pienintäkin risahdusta. Hän oli yrittänyt rauhoittua ja selittää itselleen, ettei ollut mitään hätää. Hän oli suunnitellut kaiken. Samalla hän oli tiennyt, ettei mikään suunnitelma ollut täysin varma. Koko kuukausien ajan huolellisesti mietitty rakennelma voisi kaatua ja hajota heikosta tönäisystä.

Laukussa oli ollut passi ja lentolippu Moskovaan. Muuta hän ei ollut ottamassa mukaansa. Moskovan lentokentällä veli odottaisi häntä vuokratun auton kanssa. Veli ajaisi hänet satojen kilometrien päähän mökkiin, jonka olemassaolosta tiesi vain muutama. Siellä häntä odottaisivat äiti ja kolmevuotias Olga, hänen oma pieni tyttänsä, jota hän ei ollut nähnyt yli vuoteen. Mahtaisiko tyttö edes muistaa häntä? Heillä olisi aikaa tutustua uudestaan toisiinsa, kun he piilottelisivat mökissä kuukauden tai kaksi. Niin kauan, että hän voisi uskoa olevansa turvassa. Niin kauan, että hänet olisi unohdettu.

Natalia oli vaientanut päästään itsepintaisen äänen, joka oli inttänyt, ettei häntä unohdettaisi. Ettei hänen

annettaisi kadota. Hän oli vakuutellut itselleen, ettei hän ollut niin tärkeä ja että hänen tilalleen saataisiin hetkessä joku toinen. Eivät he jaksaisi nähdä vaivaa kaivaakseen hänet piilopaikastaan.

Aina välillä näissä hommissa katosi joku. Ja hänen mukanaan rahaa. Se kuului bisneksen riskeihin, se oli ikään kuin väistämätöntä hävikkiä, aivan kuin ruoka-kaupassa pilaantuvat hedelmät, jotka oli pakko heittää roskiin.

Natalia ei ollut laskenut rahoja. Hän oli vain sullonut niitä laukkuunsa mahdollisimman paljon. Osa seteleistä oli rypistynyt, mutta sillä ei ollut merkitystä. Ryppyinen viidensadan euron seteli oli ihan yhtä kelvollinen raha kuin sileäkin. Sillä sai ostettua kolmen kuukauden ruuat, jopa neljän, jos oli oikein tarkka ja sopivasti kitsas. Sillä sai maksettua yhden ihmisen pysymään hiljaa tarpeeksi pitkän ajan. Viisisataa euroa oli monelle salaisuuden hinta.

Natalia Smirnova, kaksikymmentä vuotta, makasi vatsallaan hangessa, poski kylmää lunta vasten. Hän ei tuntenut pakkaslumen pistelyä ihollaan. Hän ei tuntenut kahdenkymmenenviiden miinusasteen hyytävää kylmyyttä paljailla korvalehdillään.

Maa vieras on ja kylmä kevät sen

Natalia, sua paleltaa

Mies oli laulanut laulua hänelle karhealla äänellä, nuotin vierestä. Natalia ei ollut pitänyt laulusta. Laulun Natalia oli kotoisin Ukrainasta, hän oli Venäjältä. Hän oli kuitenkin pitänyt siitä, että mies oli laulanut ja silittänyt

hänen hiuksiaan. Hän oli yrittänyt olla kuuntelematta sanoja. Se oli onneksi onnistunut aika helposti. Hän oli osannut jonkin verran suomea, ymmärtänyt paljon enemmän kuin puhunut itse, mutta kun hän oli lakannut pinnistelemästä ja rentouttanut ajatuksensa, vieraskieliset sanat olivat puuroutuneet yhteen, menettäneet merkityksensä ja muuttuneet pelkiksi äänneyhdistelmiksi, jotka purkautuivat ulos miehen suusta ja hyrisivät Natalian niskaa vasten.

Viisi minuuttia sitten Natalia oli ajatellut myös miestä ja tämän vähän kömpelöitä käsiä. Tulisiko miehelle häntä ikävä? Ehkä vähän. Ehkä aivan hiukkasen. Ei tarpeeksi paljon kuitenkaan, sillä mies ei ollut rakastanut häntä oikeasti. Jos mies olisi rakastanut häntä oikeasti, mies olisi järjestänyt Natalian asiat, niin kuin oli monta kertaa luvannut. Nyt Natalian oli ollut pakko järjestää asiansa itse.

Kaksi minuuttia sitten Natalia oli napsauttanut käsilaukkunsa kiinni. Se oli pullistellut seteleistä. Hän oli siistinyt pikaisesti jälkensä ja vilkaissut itseään eteisaulan peilistä. Vaalennetut hiukset, ruskeat silmät, ohuet kulmakarvat ja punaisina hohtavat huulet. Hän oli ollut kalpea. Silmien alla tummat varjot valvomisesta. Hän oli ollut lähdössä. Hän oli maistanut suussaan vapauden ja pelon. Ne olivat maistuneet raudalta.

Kaksi minuuttia sitten hän oli tuijottanut peilikuvaansa silmiin ja kohottanut leukaansa. Hän käyttäisi hyväkseen tilaisuuden vetää välistä.

Natalia oli kuullut avaimen kääntyvän lukossa. Hän oli jäätynyt paikoilleen. Hän oli erottanut yhdet askeleet,

sitten toiset ja vielä kolmannet. Kolmikko. Kolmikko oli tulossa ovesta sisään. Eikä hänellä olisi muuta mahdollisuutta kuin paeta.

Minuutti sitten Natalia oli rynnännyt keittiön halki kohti terassin ovea. Hän oli haparoinut lukon kanssa. Hänen kätensä olivat tärisseet niin, ettei hän ollut saada ovea auki. Sitten se oli kuitenkin kuin ihmeen kaupalla auennut, ja Natalia oli juossut lumen peittämän terassin halki ja jatkanut pihalle. Hänen nahkasaappaansa olivat uponneet kinoksiin, mutta hän oli jatkanut vain eteenpäin, taakseen katsomatta. Hän ei ollut kuullut mitään. Hän oli ehtinyt hetken ajatella, että hän saattaisi sittenkin selvitä, onnistua, päästä pakoon ja voittaa.

Kolmekymmentä sekuntia sitten äänenvaimentimella varustetun aseensa tylppä napsahdus oli kuulunut ja luoti oli lävistänyt Natalia Smirnovan takin selkämysten, ihon, ohittanut juuri ja juuri selkärangan, repinyt sisäelimet ja lopulta myös kahvan Louis Vuittonin käsilaukusta, jota hän oli puristanut vatsaansa vasten. Hän oli kaatunut eteenpäin puhtaaseen, koskemattomaan lumeen.

Punainen lammikko Natalian alla levisi leviämistään. Se söi lunta ympäriltään. Punainen oli vielä ahnasta ja lämmintä mutta viileni sekunti sekunnilta. Yhdet hitaat, raskaat askeleet lähestyivät lumessa makaavaa Natalia Smirnovaa. Hän ei kuullut niitä.

29. HELMIKUUTA
MAANANTAI,
AAMUYÖ

2

Kolmikko törmäili toisiinsa oven luona. Kaikki halusivat päästä sisälle ensimmäisenä.

– Hei tehkää nyt vähän tilaa, niin mä saan tän avaimen osumaan reikään.

– Sä et saa koskaan mitään osumaan reikään.

Naurua, hyssyttelyä, lisää naurua.

– Oottakaa nyt. Näin se menee. Tonne menee avain. Ja kääntyy hitaasti. Tosi hitaasti. Wou. Tää on jotenkin aivan käsittämätöntä. Siis voitteko te käsittää, että yhdellä avaimen pyöräytyksellä saa lukon auki? Että joku on joskus keksinyt tällasen systeemin? Jos multa kysytään, niin tää on maailman kolmastoista ihme.

– Turpa kiinni nyt ja ovi auki.

Kolmikko työnsi ovea ja sulloutui sisään. Yksi heistä oli vähällä kaatua. Toinen alkoi päästellä pieniä, kimeitä kiljahduksia ja nauroi kuullessaan äänensä kaiun avarassa, tyhjässä tilassa. Kolmas pinnisteli muistiaan ja näppäili koodin varashälyttimeen numero kerrallaan.

– Yksi... seitsemän... kolme... kaksi. Jumalauta, se oli oikein! Tää on maailman neljästoista ihme. Että tälleen numeroita näppäilemällä voi pysäyttää hälytyksen. Voi jumalauta. Nyt mä tiedän, mikä musta tulee isona. Musta tulee lukkoseppä. Eikös se ole ammatti? Siis että joku voi tehdä työkseen lukkoja? Tai sitten musta tulee vartija.

Toiset eivät kuunnelleet. He juoksivat tyhjiä, pimeitä käytäviä pitkin ja huusivat ja hihittivät. Kolmaskin lähti heidän mukaansa. Nauru kimpoili seinistä. Se jäi kiertelemään pitkin portaita.

– Me ollaan parhaita!

Parhaita. Arhaita. Rhaita. Haita. Aita. Ita. Ta. A.

– Ja ihan vitun rikkaita!

He törmäsivät tahallaan toisiinsa ja kaatuivat lattialle. He kierivät ja tirskuivat. Tekivät enkeleitä kivilattiaa vasten. Sitten yksi muisti.

– Me ollaan rikkaita mutta meillä on likaista rahaa.

– Niin joo. Dirrrty money.

– Meidän piti mennä sinne pimiöön. Sen takiahan me tänne tultiin.

Kun olisi muistanut vielä kunnolla, mitä aiemmin tapahtui. Tapahtumat olivat sumua, josta kohosi yksittäisiä kuvia välähdyksinä. Joku oksentamassa. Toiset uimassa altaassa alasti. Lukittu ovi, jonka ei olisi pitänyt olla lukossa. Rikkoutunut kristallivaasi ja sirpaleita, joihin joku satutti jalkansa. Verta. Musiikki joka jyskytti liian kovalla. *Oops, I did it again.* Unohdettu hitti, jota oli haluttu soittaa repeatilla. *I played with your heart, got lost in*

a game. Joku itki lohduuttomasti, nyyhkytti, ei halunnut apua. Lattia oli liukas kaatuneesta rommista. Haisi yhtä aikaa pistävältä ja makealta.

Muistikuvat eivät suostuneet järjestyseen peräkkäin loogiseksi jonoksi. Kuka oli tuonut muovipussin? Missä vaiheessa? Kuka oli avannut sen, työntänyt kätensä sisään, vetäissyt sen takaisin ja nuolaissut sormiaan? Milloin he olivat ymmärtäneet?

Piti saada jotain. Äkkiä. Heti.

– Onks teillä enää mitään? Tekis mieli vetää vielä yhet.

– Mulla on näitä.

Kolme nappia. Jokaiselle yksi. He laittoivat ne yhtä aikaa kielelleen ja antoivat liueta suussa.

– Tää potkii. Ou yeah. Hyvin potkii.

Pimiössä. Pimeää. Sitten yksi napsautti valon päälle.

– Tulkoon valkeus. Ja valkeus tuli.

Muovikassi pöydälle. Kassi auki.

– Hyi vittu ne haisee.

– Raha ei haise. Raha tuoksuu.

– Tossa on aivan tolkkuttomasti massia.

– Ja me jaetaan ne tasan.

– Tää on niin upeeta! Mulle ei oo koskaan tapahtunut mitään tällasta. Mä rakastan teitä. Mä rakastan koko maailmaa.

– Älä nyt ala pussailla. Mulla herpaantuu keskittymisen ja alkaa panettaa.

– Voidaanhan me panna täällä.

– No ette voi panna täällä. Me ruvetaan kuulkaa nyt puhdistushommiin.

Vedostusaltaisiin vettä. Setelit veteen. He ripustivat puhdistuneet setelit yksitellen kuivumaan.

– Tätä mä kutsun rahanpesuksi. Tätä mä kuulkaa todellakin kutsun rahanpesuksi.

29. HELMIKUUTA
MAANANTAI

3

– Herätys! Herää nyt! Ylös! Ja jos olisin sä, en edes harkitsisi torkuttamista!

Karjunta täytti Lumikki Anderssonin korvat. Karjuva ääni oli hänelle valitettavan tuttu. Se oli hänen oma äänensä. Hän oli äänittänyt omaa huutoaan kännykkään herätysääneksi, koska arveli sen saavan hänet pois lämpimästä sängystä paremmin kuin mikään muu. Toimi. Hän ei todellakaan harkinnut torkuttamista.

Hän istui sänkynsä laidalla tokkuraisena ja vilkaisi seinällä roikkuvaa Muumi-kalenteria. Maanantai, helmikuun 29. päivä. Karkauspäivä. Maailman turhin päivä. Eikö se olisi voinut olla kansainvälinen vapaapäivä? Sehän oli joka tapauksessa ylimääräinen. Ei kai silloin kenenkään olisi tarvinnut tehdä mitään järkevää tai tuotavaa?

Lumikki tunki jalkansa sinisiin siilitohveleihin ja rauhusti keittokomeroon. Hän mittasi mutteripannuun veden ja kahvin. Tänä aamuna ei pääsisi elävien kirjoihin

ilman vahvaa espressoa. Oli vielä pimeää, ihan liian pimeää olla hereillä. Vaikka lunta oli korkeina nietoksina, se ei paljon valaissut. Pimeys ei hellittäisi vielä aikoihin. Se pitäisi pohjoista maata kuristavassa otteessaan pitkälle maaliskuuhun saakka.

Hän vihasi tätä vaihetta talvesta. Lunta ja pakkasta. Liikaa molempia. Kevät ei hämöttänyt kulman takana. Talvi jatkui ja jatkui, ei antanut toivoakaan loppumisesta, jähmetti kaiken hitaaksi ja tylsäksi. Kotona paleli, ulkona paleli ja koulussa paleli. Paradoksaalista kyllä, välillä tuntui että vain avannossa ei palellut, mutta sielläkään ei voinut viettää kaikkia päiviä. Lumikki kiskaisi harmaan, suuren villapaidan päälleen ja kaatoi kahvin kuppiin. Hän meni juomaan kahvia yksin ainoaan oikeaan huoneeseen, jossa neliöitä oli ruhtinaalliset seitsemätoista. Käpertyi kuluneeseen nojatuoliin ja yritti saada oloaan lämpimämmäksi. Ikkunasta veti, vaikka hän oli laittanut siihen syksyllä lisätiivisteet.

Kahvi maistui kahvilta. Muuta hän ei siltä toivonutkaan. Hän ei voinut sietää kaiken maailman imeliä ja oimittuisia suklaapähkinäkardemummavaniljakahveja. Kahvi mustana ja vahvana, asiat asioina ja kämppä kämppanä.

Äiti oli järkyttynyt taas viimeksi käydessään hänen luonaan. ”Etkö sä ole halunnut ollenkaan sisustaa tätä? Laittaa kodin näköiseksi?” Ei hän halunnut. Lumikki oli asunut kämpässä puolisisentoista vuotta. Ei muuta kuin paksu patja lattialla toimittamassa sängyn virkaa, kirjoituspöytä, läppäri ja nojatuoli. Ensimmäisinä kuu-kausina äiti oli vaatinut, että Lumikille täytyisi ostaa

sänky ja kirjahylly, mutta Lumikki oli kieltäytynyt tarjouksesta sinnikkäästi. Kirjat olivat pinoissa lattialla. Ainut ”sisustuksellinen elementti” oli mustavalkoinen Muumi-kalenteri. Miksi hän olisi vaivautunut johonkin ihme pesänrakennukseen? Ei tässä mitään Innoa leikitty. Yksiö oli vain paikka, jossa hän asuisi lukiovuodet. Ei se ollut koti siinä mielessä, että hän olisi ajatellut juurtua sinne pidemmäksi aikaa. Kun lukio olisi ohi, Lumikki olisi vapaa lähtemään minne tahansa eikä hänen tarvitsisi jäädä kaipaamaan ketään tai mitään.

Ei koti ollut Riihimäelläkään vanhempien luona. Hän tunsi nykyään siellä itsensä vieraaksi. Esineet ja tavarat muistuttivat häntä asioista, jotka hän halusi mieluiten unohtaa. Ne tulivat joka tapauksessa mieleen, uniin ja painajaisiin ihan tarpeeksi usein.

Vanhemmat olivat suhtautuneet hänen muuttoonsa pois kotoa omituisen ristiriitaisesti. Välillä oli vaikuttanut siltä, kuin se olisi ollut heille helpotus. Oli totta, että tunnelma oli ollut kotona usein kireä, mutta sitä se oli ollut aina. Ainakin niin pitkään kuin Lumikki saattoi muistaa. Hän ei ollut koskaan päässyt selvyyteen siitä, mikä kireyden aiheutti, sillä äidillä ja isällä ei ollut näkyviä riitoja keskenään eikä hänkään koskaan korottanut ääntään heitä vastaan. Muuton lähestyessä äiti ja isä olivat välillä halailleet häntä pitkään, mikä oli omituista ja kiusallistakin, kun sellainen ei ollut heidän perheessään tapana.

Äiti oli halausten jälkeen ottanut Lumikin kasvot käsiensä väliin ja katsonut häntä kummallisen kauan ja tarkasti.

– Meillä ei ole kuin vain sinut. Vain sinut.

Sitä äiti oli toistellut ja näyttänyt siltä kuin saattaisi purskahtaa itkuun hetkenä minä hyvänsä. Lumikkia oli alkanut ahdistaa. Kun hän oli viimein saanut muutettua vanhempien avustuksella tavaransa Tampereelle ja sulkenut ensimmäisen kerran oven näiden lähdettyä, hänestä oli tuntunut kuin harteilta olisi otettu raskas taakka, jota hän ei ollut edes tiennyt kantaneensa.

– Pärjäätkö sä nyt varmasti täällä?

Sitä äiti aina kyseli. Isä suhtautui käytännöllisemmin.

– *Flickan blir snart myndig. Hon måste ju klara sig.*

Niin Lumikki pärjäsiikin. Päivä päivältä paremmin.

Vessan peilistä katsoi tänä aamuna väsyneen näköinen tyttö. Kofeiini teki tehtävänsä elimistössä liian hitaasti. Lumikki pesi kasvonsa kylmällä vedellä ja veti ruskeat hiukset ponnarille. Vanhemmat olivat paiskanneet häntä nimellä, joka ei vastannut todellisuutta. Hiukset eivät olleet mustat, iho ei hohdellut valkoisena eivätkä huulet olleet huomiota herättävän punaiset. Hiusvärillä ja meikillä peilikuvan ja nimen olisi saanut vastaamaan toisiaan, mutta hän ei nähnyt siihen mitään syytä. Peilikuva riitti hänelle, eikä muiden mielipiteillä ollut merkitystä.

Lumikki mietti kolmen sekunnin ajan, mitä pukisi päälleen kouluun. Sitten hän päätti pitää harmaan villapaidan yllään ja veti farkut jalkaansa. Maiharit, musta villakangastakki päälle, vihreä kaulaliina ja lapaset, harmaa pipo. Fjällrävenin reppu selkään.

Nälkä raapaisi mahaan. Jääkaapissa häntä ei ollut tervehdinyt edes valo. Lamppu oli ollut rikki pari viikkoa,

eikä hän ollut jaksanut vaihtaa sitä. Pitäisi ostaa koulun kahviosta sämpylä, tai kaksi. Ja ehdottomasti lisää kahvia.

Lukion ovella vastaan iski tuttu, hektinen hälinä. Kaikilla oli kiire ja tarve kailottaa kiirettään. Säkenöivän älykkäät ja loistavan luovat ilmaisutaitolukiolaiset. Lumikki tiesi, että ajatus oli turhan ilkeä, mutta joinakin aamuina hänen oli tavallista vaikeampi sietää kaikkia värikkäitä vaatteita, dramaattisia eleitä ja sanattoman sopimuksen rajoissa toteutettua persoonallisuutta ja erikoisuutta. Lumikin ärtymyksen alla asui kuitenkin kiitollisuus. Hän sai käydä juuri tätä koulua. Hänen ei tarvinnut olla enää Riihimäellä. Hän oli hakenut ilmaisutaidon lukioon päästäkseen pois sieltä. Vanhempien olisi voinut olla vaikea hyväksyä muuttoa Tampereelle muussa tapauksessa, mutta tavoiteltu paikka erikoislukiossa oli tarpeeksi hyvä syy. Ensimmäisten lukiokuukausien aikana Lumikista olikin tuntunut, että hän oli päässyt paratiisiin. Tunne oli laimentunut vähitellen, kun lukioelämästä oli tullut arkea ja hän oli alkanut nähdä iloisten hymyjen takana myös paljon kateutta, teeskentelyä, esittämistä, itsensä korostamista ja epävarmuutta.

Hälinän lisäksi koulurakennuksen sisällä hyökysi onneksi myös lämpö, joka sai Lumikin kohmeiset raajat heittäänsä taas eloon. Hän tiesi, että pian alkaisi armoton pistely, kun veri pääsisi kiertämään kunnolla varpasiin ja sormenpäihin. Olisi pitänyt suosiolla tunkea kahdet villasukat kenkiin. Lumikki viskasi ulkovaatteensa nau-

lakkoon ja pakeni portaita alas ruokalaan ja sen yhteydessä olevaan kahvioon.

– Tuleeko tällä kertaa rehuilla vai paljaaltaan? keittäjä-täti tiesi kysyä hänet nähdessään.

– Molempi parempi, hän vastasi. – Ja iso kahvi.

– Eikä tarvitse jättää maitovaraa, keittäjä naurahti ja kaatoi pahvimukin piripintaan.

Lumikki istahti kahvion pöytään ja antoi lämmön valata hitaasti jäsenensä. Auts, auts, auts. Pistelyltä ei tosiaan voinut välttyä. Hän piteli käsiään hetken kahvimukin ympärillä ja haukkasi sitten leipää. Kasvissämpylä oli iso ja hyvä. Tomaatti kypsää ja paprika rapsakkaa. Lumikki oli oman rahan vegetaristi. Ei ostanut omilla rahoillaan lihaa. Muiden maksamana ja laittamana hän söi sitä kyllä. Ehkä tekopyhää mutta käytännöllistä.

Viereiseen pöytään tulvahti kolme tyttöä. Vaaleat hiukset heilahtivat. Tummia, lyhyitä pörrötettiin. Punaisten latvoja sormeiltiin. Lähiympäristöön löyhähtivät YSL:n Baby Doll, Britney Spearsin Fantasy ja Miss Diorin Chérie.

– Mun pää hajoaa, jos se käyttäytyy taas tänään niinku mä olisin ilmaa. Että bileissä mun kanssa kehtaa tehdä vaikka mitä, mutta koulussa tuskin moikkaa. Ei todellakaan vois uskoa, että jätkä on jo kahdeksantoista.

– Mun pää hajoaa muuten vaan. Ei olis pitänyt vetää niitä viimeisiä drinkkejä. Mä en edes tiedä, mitä niissä oli.

– Hei. Me vedettiin sentään vaan drinkkejä.

Mukakauhistuneita ilmeitä. Levitettyjä silmiä.

”Olipa kerran tyttö,
joka oppi pelkäämään.”

N842

KANSI: LAURA LYTTINEN

WWW.TAMMI.FI

ISBN 978-951-31-7123-0

9 789513 171230